

РЕШЕНИЕ

№ 10618

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110105049 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

03.10.2022 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 5049/2022 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от М. М. Ш. срещу ЗАД „А“ АД, като се твърди, че между страните било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ за автомобил „Фолксваген Туран“, рег. № СВ РМ с период на застрахователно покритие от 08.05.2020 г. до 07.05.2021 г. Поддържа, че на 09.02.2021 г. констатирал, че автомобилът не се намирал на мястото където бил паркиран предходния ден – в близост до бл. 36, кв. „Славия“ в гр. София. Навежда доводи, че е било образувано досъдебно производство, което е било спряно. Излага съображения, че застрахователят не бил изплатил дължимото застрахователно обезщетение, като с писмо го бил уведомил, че е определил действителна стойност на автомобила в размер н 14867,00 лева, която била редуцирана с 30 %, тъй като не бил предал на застрахователят талон част II, който се бил

намирал в автомобила към момента на кражбата му. Сочи, че му била изплатена сумата от 10406,90 лева. Развива съображения, че стойността определена от застрахователя била изключително занижена, което обосновава. Твърди, че в случая следвало да се приложи правилото на чл. 389, ал. 1 КЗ, доколкото към момента на сключването на застраховката, ответникът бил определил стойност на автомобила от 17000,00 лева. Поддържа, че намалението с 30 % било извършено неоснователно и с бланкетно препращане към общите условия, като в случая липсвала причинна връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на застрахователното събитие, което следвало да се установи от ответника. Навежда доводи, че също така неоснователно сумата била намалена с 450,00 лева, тъй като към момента на сключването на застраховката по автомобила имало вреди, но същите е следвало да се вземат предвид от застрахователя при определянето на стойността на автомобила. Иска ответника да бъде осъден да заплати сумата от 1000,00 лева, представляващи частична претенция от такава в размер на 6593,10 лева. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, като се твърд, че предявеният иск е процесуално допустим, но неоснователен. Поддържа, че не спори, че е налице валидно застрахователно правоотношение, но не били налице предпоставките, за да бъде ангажирана отговорността на застрахователя. Навежда доводи, че по образуваната застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10021030102425, застрахованият бил декларирал, че талон част II е бил в автомобила към момента на кражбата, поради което не можел да го представи. Навежда доводи, че съобразно общите условия към застрахователния договор, застрахователят не дължал обезщетение при противозаконно отнемане на автомобила, ако малкия талон се е намирал в последния, което обосновава подробно. Развива съображения, че неизпълнението на договорно или законно задължение на застрахования е основание да се откаже плащане по застрахователния договор, като прави и обосновка за наличието на изключен застрахователен риск. Твърди, че неизпълнението на задължение на застрахования било обстоятелство, което изисквало приложението на чл. 395 КЗ, като застрахователното обезщетение следвало да бъде намалено, като в същата насока били и клаузите от общите условия. Поддържа, че действителната стойност на автомобила била правилно определена, като от същата е приспадната стойността на вредите, които са били налице по автомобила към момента на сключването на застраховката, като сумата от 450,00 лева, била определена на базата на средни пазарни цени на автоуслугите. Навежда доводи, че с изплащане на сумата от 10406,90 лева бил изпълнил надлежно задължението си по договора. Иска отхвърляне на иска. Претендира разноски.

С протоколно определение от 19.09.2022 г., съдът на основание чл. 214, ал. 1 ГПК е допуснал обективно изменение на иска чрез увеличаване на размер, като същият се счита предявен за сумата от 5648,00 лева.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ.

Съобразно релевираните твърдения от ищеца възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** накръняване на имуществено право, което е застраховано при застрахователя, т.е. настъпване на покрито застрахователно събитие (риск); **2.** съществуване на действително застрахователно правоотношение към момента на увреждащото събитие между ищеца и ответника, възникнало от договор за имуществено застраховане на погиналата или

повредената вещ и **3.** за ищеца да е възникнало право да получи претендираното застрахователно обезщетение съобразно уговореното в договора за имуществено застраховане, като не са налице отрицателните материални предпоставки, при възникването на които застрахователят обосновава да може да откаже заплащане на уговореното застрахователно обезщетение.

Между страните не се спори, поради което и с доклада по делото е отделено за безспорно на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, че: **1)** е било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ за автомобил „Фолксваген Туран“, рег. № СВ РМ с период на застрахователно покритие от 08.05.2020 г. до 07.05.2021 г.; **2)** че на 09.02.2021 г. автомобилът е констатирано от ищеца, че е бил противозаконно отнет; **3)** ответникът е заплатил на ищеца сумата от 10406,90 лева; **4)** към момента на противозаконното отнемане на автомобила талон част II се е намирал в застрахования автомобил.

Отделените за безспорни обстоятелства се подкрепят и от представените по делото писмени доказателствени средства – комбинирана застрахователна полица № 0306X0558166, свидетелство за регистрация част I № 010639751, удостоверение от СДВР и постановление от СРП (л. 13-14 в кориците на делото), които писмени доказателствени средства настоящият съдебен състав кредитира.

Следователно в случая, спорът се концентрира върху обстоятелството за дължимия размер на застрахователното обезщетение.

От представената застрахователна полица № 0306X0558166 се установява, че застрахователната сума, която е уговорена е в размер на 17000,00 лева, като застраховката е сключена при условията на клауза „П“.

Приложени са общи условия (л. 39-47 в кориците по делото) към застрахователния договор, като е предвидено следното:

- съгласно клаузата на I. т. 12 „Клауза П“ – пълно каско, покрива пълната загуба или частична щета на застрахованото МПС, причинени от всички рискове по клауза „М“, „Ч“ и „К“;

- в уговорката на клаузата на I. т. 11 „Клауза К“, е предвидено, че по тази клауза се покрива кражба на цялото МПС;

- според условията на IV „Исключени рискове“, т. 16.14.3. по тези общи условия не се покриват рискове, когато ключовете на МПС-то и/или дистанционното управление на сигнално-охранителната системата и/или свидетелството за регистрация на МПС – част I и/или част II и/или документите за собственост са оставени извън МПС или извън него без необходимия контрол.

Според нормата на чл. 20 ЗЗД, при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

Прието е заключение на САТЕ, което изяснява, че действителната стойност на

автомобил „Фолксваген Туран“, рег. № СВ РМ към момента на сключването на застрахователния договор – 07.05.2020 г. е била в размер на 17037,00 лева. Вещото лице е посочило, че действителната пазарна стойност на автомобила към датата на настъпване на застрахователното събитие – 09.02.2021 г. е в размер на 16054,00 лева, като при прилагането на корекционен коефициент, действителната пазарна стойност е в размер на 16037,00 лева. Експертът е установи, че стойността необходима за възстановяване на уврежданията по автомобила към датата на огледа при сключването на застрахователния договор – по средни пазарни цени е в размер на 803,52 лева. В открито съдебно заседание от 16.06.2022 г., вещото лице е мотивирало, че годишно овехтяване на автомобила е в размер на 7,5 %, предвид срока на експлоатация, като е посочило, че по отношение на цената на МПС-то извън представените две оферти няма други източници на информация. Подробно е изяснено, че има множество оферти, но те не касаят автомобили със същото оборудване, за което вещото лице е посочило как е узнало. Установено е, че без посочената формула в заключението не можело да се достигне до пазарна оценка, тъй като същата щяла да бъде релевантна към датата на заключението (днешна дата). Посочено е, че сайтовете – като източници на информация не предлагат оферти към минал период, тъй като иначе нямало да има нужда от формулата. Експертът е посочил, че ползваната М.ка е най-точна, като имало и други такива, но не били толкова точни, като самия експерт сочи, че разликата между стойността и застрахователната сума е почти сходна, а разликата е под 1 %. Вещото лице е посочило, че по средни пазарни цени е описана действителната стойност от 16054,00 лева. Изяснено е, че може стойността да се промени, но само ако били налице оферти, които да се отличават много в положителен или отрицателен аспект. Логиката на ползваната М.ка била да изключи много скъпите или много евтините оферти, за да се получи нещо средно, като обикновено разликата била 20-30 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключението на САТЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен. С оглед направените от ищеца оспорвания следва да се отбележи, че възприемането на заключението на вещото лице от решаващия съд не е обусловено от оспорването му или не от страните по делото, поради което отсъствието на направено възражение е правно ирелевантно както за неговата обективност, така и за значението му за крайния правен резултат по делото – в този смисъл напр. **Решение № 144 от 7.10.2010 г. на ВКС по т. д. № 806/2009 г., II т. о., ТК; Решение № 393 от 1.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4703/2008 г., II г. о., ГК.** Целта на изслушането на вещото лице в открито съдебно заседание е да се поясни, как то е достигнало да съответните изводи, съответно да се провери чрез задаването на въпроси по предмета на заключението дали същото е пълно, ясно и обосновано. Няма пречка експертът при постановяване на задачи, стига да има достатъчно данни и необходимите експертни познания да даде допълнителните отговори във връзка с поставените задачи, които ги допълват, а и служат за проверка на заключението на вещото лице. Тоест, чрез отговори свързани допълнителни обстоятелства, които са свързани

с основните задачи на вещото лице се проверя и компетентността на вещото лице и обосноваността на изводите му, но при положение, че допълнителните отговори могат да стъпят на налични по делото данни за релевантни обстоятелства, които са от компетентността на съответния експерт. В случая вещото лице, подробно и обосновано е отговорило поставените задачи и е мотивирало как е достигнало до изводите си, като настоящият съдебен състав намира, че във връзка с направеното оспорване, същото е неподкрепено от никакви данни, които да обусловят съмнение в изводите на вещото лице или приложение на правилото на чл. 201 ГПК. Тоест, оспорването на ищеца е неоснователно и не може да бъде възприето.

При определяне на стойността на дължимото регресно вземане, съдът намира, че следва да вземе предвид стойността изяснена в заключението на САТЕ по средни пазарни цени. Трябва да се изясни и принципната позиция на настоящият съдебен състав, че съгласно нормата на чл. 386 КЗ застрахователната сума не може да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. За действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. За възстановителна стойност се смята цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи. Съгласно чл. 399 КЗ, предмет на застрахователния договор за имуществено застраховане може да бъде всяко право, което за застрахования е оценимо в пари. С оглед на така очертания предмет, при обикновената имуществена застраховка максималният размер на вредите, които могат да настъпят, може предварително да бъде определен, поради което застрахователната сума не трябва да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. Начинът на определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение при иска по чл. 405 КЗ, съответно чл. 410 КЗ, чл. 411 КЗ и чл. 432 КЗ се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно адекватната стойност на претърпяната от осъществяване на застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към същия момент – така **Решение № 37 от 23.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 667/2008 г., I т. о., ТК; Решение № 59 от 6.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 2367/2015 г., I т. о., ТК; Решение № 235 от 27.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 1586/2013 г., II т. о., ТК.**

Тоест, в случая дължимото застрахователно обезщетение би било за сумата от 16054,00 лева.

Въпреки това, настоящият съдебен състав намира, че следва да отчете няколко обстоятелства. На първо място ответникът е заплатил сумата от 10406,90 лева, което обстоятелство е отделено за безспорно по делото.

На следващо място трябва да се отбележи и надлежно въведеното възражение от ответника, че талона за регистрация част II е бил в лекия автомобил, което обстоятелство също е отделено за безспорно между страните. Нарушението на задължението да не се оставя която и да е част от регистрационния талон на МПС в същото, изрично предвидено в застрахователния договор не е от естество да доведе до настъпване на самото застрахователно събитие, поради това е основание за намаляване по реда на чл. 395 КЗ, но не и за отказ от заплащане на застрахователно обезщетение. Неизпълнението на това задължение способства за окончателното настъпване на последиците на застрахователно събитие, осуетявайки възможността за предотвратяване на евентуалната му кражба от

контролните орани за движение по пътищата. Поради това неизпълнението на това задължение може само да доведе до намаляване на съответното застрахователно обезщетение, съгласно чл. 395, ал. 5, във вр. ал. 4 от КЗ при положение, че застрахователното събитие е вече настъпило, но не и да обоснове пълен отказ от плащане на обезщетение. Уговорката в противен смисъл се явява нищожна, съгласно чл. 26 ал.1 от ЗЗД като сключена в противоречие с повелителната разпоредби на КЗ – така **Решение № 211 от 6.12.2012 г. по т. д. № 1029/2011 г., на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 22 от 12.09.2013 г. на ВКС по т. д. № 679/2011г., на ВКС, ТК, II т. о., Решение №22 от 26.02.2015г. по т. д. №463/2014г., на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 141/08.10.2015 г. по т. д. 2140/2014 г. на ВКС, ТК, I т.о.** Съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 8 КЗ застрахователният договор не може да предвижда условия и да съдържа изисквания, включително такива при настъпване на застрахователното събитие, за които може да се направи разумна преценка, че нямат съществено значение по отношение на ограничаването на риска от настъпването на застрахователното събитие. Тази норма съответства на чл. 186, ал. 7 КЗ (отм.); Задълженията на застрахования са определени в ал. 1 на чл. 395 КЗ, като вземане на мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, спазване на предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и допускане на застрахователя да прави проверки, и са аналогични на задълженията според разпоредбата на чл. 207, ал. 1 КЗ (отм.); Правата на застрахователя при неизпълнение на задълженията на застрахования са уредени в нормите по чл. 395, ал. 3 като право да прекрати застрахователния договор, само ако не е настъпило застрахователното събитие, а при настъпването му – в ал. 4 и ал. 5. Отказът на застрахователя да откаже изплащане на обезщетение при имуществените застраховки може да се основе на нормата на чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ. В хипотеза на предвидено в застрахователния договор задължение на застрахования да не оставя в превозното средство регистрационния талон, при действието на КЗ (отм.); е формирана практика на ВКС, като например: **решение № 22 от 12.09.2013 г. по т. д. № 679/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 79 от 29.06.2012 г. по т. д. № 802/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 22 от 26.02.2015 г. по т. д. № 463/2014 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 211 от 06.12.2012 г. по т. д. № 1029/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 86 от 18.07.2014 г. по т. д. № 2230/2013 г. на II т. о.** В тази практика е прието, че оставянето на регистрационния талон в откраднатото МПС, обект на застраховка "Каско на МПС", при настъпване на застрахователното събитие - кражба, не съставлява значително с оглед интереса на застрахователя неизпълнение на задължението по застрахователния договор по смисъла на чл. 211, ал. 2 КЗ (отм.); и като такова не е основание за пълен отказ от изплащане на застрахователно обезщетение по чл. 208 КЗ (отм.); Нарушението на задължението да не се оставя, която и да е част от регистрационния талон на автомобила в МПС, изрично предвидено в застрахователния договор, може само да доведе до намаляване на съответното застрахователно обезщетение, съгласно чл. 207, ал. 2 КЗ (отм.); при положение, че застрахователното събитие вече е настъпило, но не и да обоснове пълен отказ от плащане на обезщетение. Разрешенията са мотивирани от обстоятелството, че оставянето на

регистрационния талон в откраднатия автомобил не способства за настъпване на застрахователното събитие „кражба“, но може да затрудни откриването на извършителя и по този начин влияе върху размера на вредата – така **Решение № 143 от 19.01.2021 г. на ВКС по т. д. № 1505/2020 г., I т. о., ТК**. Правото на намаляване на застрахователното обезщетение в разглежданата хипотеза по КЗ (отм.); е мотивирано в практиката на ВКС с обстоятелството, че неизпълнението на задължението на застрахователя е от естество да осуети евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие от контролните органи за движение по пътищата, което е свързано с интереса на застрахователя. В действащия КЗ (чл. 395, ал. 4, изр. 2) намаляването на обезщетението също, както и отказът, е свързано с наличието на причинно – следствена връзка между настъпването на събитието и неизпълнението на задължение по договора, но такова, което не е предвидено като основание за отказ. Държането на документите за регистрация и собственост на превозното средство от извършителя на кражбата дори и да затруднява откриването му, по отношение на това обстоятелство не съществува предположение, основано на опитните правила и логиката, че то е способствало за настъпване на застрахователното събитие, тъй като същото е довършено с отнемането на превозното средство от собственика. Правото на застрахователя да намали обезщетението по чл. 395, ал. 4, изр. 2 КЗ е ограничено до тежестта на нарушението, относима както към настъпване на събитието, така и на вредите, а при невъзможност да се определи видът или размерът на вредата застрахователят е длъжен да плати обезщетение съгласно чл. 395, ал. 5 КЗ. В разглежданата хипотеза вредата е в размер на стойността на откраднатото имущество.

При това положение, съдът намира, вкл. с оглед възприетото в горесцитираната съдебна практика, че застрахователното обезщетение следва да бъде намалено между 20 и 30 %, като с в случая съдът намира, че поведението на ищеца, респ. водача е такова, което да обуславя намаляването на обезщетението с 30 %. Този извод на съда е мотивиран от факта, че за период от малко над 12 часа, процесният автомобил е бил паркиран без надзор, като собственика, респ. лицето, което е било ползвател на същия е оставил свидетелството за регистрация част II във автомобиля. Дали същото е било видимо или не е без значение – предвид гореизложеното. Релевантният факт е, че за сравнително дълъг период от време в автомобилът е било процесното свидетелство за регистрация, т.е. не се касае за относително кратък период, което житейски и правно логично е, че улеснява лицата който са извършили кражбата или противозаконното отнемане на автомобиля, а това безспорно е увеличило и застрахователния риск. Нещо повече, както беше отбелязано – оставянето на регистрационния талон част II в автомобиля спомага за увеличаване на застрахователния риск, тъй като затруднява компетентните държавни органи, за да открият автомобила.

В случая, съдът намира, че доколкото самият застраховател е определил застрахователното обезщетение в размер на 14867,00 лева, което е редуцирал с 30 %, като е заплатил сумата от 10460,90 лева, то съдът не следва да редуцира действително дължимото застрахователно обезщетение. Както беше изложено в случая действително дължимото застрахователно обезщетение е в размер на 16054,00 лева, поради което предвид факта на

извънсъдебното плащане, което е редуцирано с 30 %, то съдът намира, че се дължи застрахователно обезщетение от още 1187,00 лева, за която сума искът е основателен, като за разликата до пълния предявен размер от 5648,00 лева, искът следва да бъде отхвърлен.

За пълнота трябва да се спомене, че с оглед действителната стойност на автомобила по възприетото САТЕ към момента на настъпване на застрахователното събитие, то са ирелевантни съображенията на ищеца, че неправилно ответника бил намалил застрахователното обезщетение с още 450,00 лева – във връзка с констатираните вреди. Напротив от заключението на САТЕ се установява, че към момента на сключването на процесната застраховка пазарната стойност на автомобила е била 17037,00 лева, а застрахователната сума е в размер на 17000,00 лева. Тоест определената застрахователна сума е почти сходна с пазарната стойност на автомобила. Но застрахователят при настъпването на застрахователния риск „кражба“ не следва да заплаща и констатираните към момента на огледа вреди. Нещо повече, предвид средната пазарна стойност на процесния автомобил към момента на настъпване на застрахователното събитие, то изваждането на тези 450,00 лева от застрахователната сума по никакъв начин не би допринесло за определяне на действителния размер на застрахователното обезщетение, респ. на извършеното извънсъдебно намаляване на дължимото застрахователно обезщетение от страна на застрахователя.

При този изход на правния спор с възможност да претендират заплащането на деловодни разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съобразно уважената част от исквете, следва да му се присъди сумата от 220,31 лева, представляващи деловодни разноски и адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Необходимо е да се посочи, че съдът е уважил направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 ГПК, като същото е определено в размера дължим по чл. 7, ал. 2, т. 3 НМРАВ – за сумата от 612,40 лева. Този извод на съда се обуславя от факта, че производството не представлява фактическа и/или правна сложност, а процесуалното поведение на представителя на ищеца също не може да обуслови заплащането на адвокатско възнаграждение в размер по-голям от предвидения минимум.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че реално е сторил такива, поради което съобразно отхвърлената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, следва да му се присъди сумата от 118,48 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „А“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. да **заплати на** М. М. Ш., ЕГН:, с адрес: гр. София, бул. III №, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, **сумата от 1187,00 лева**, представляващи незаплатена част от дължимо застрахователно обезщетение по застрахователна полица № 0306X0558166 по застраховка „Каско“ с период на застрахователно покритие от 08.05.2020 г. до 07.05.2021 г. за настъпване на застрахователния риск „кражба“ за автомобил „Фолксваген Туран“, рег. № СВ РМ, **ведно** със законната лихва от 01.02.2022 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **сумата над 1187,00 лева до пълният предявен размер от 5648,00 лева**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЗАД „А“ АД, ЕИК: да **заплати на** М. М. Ш., ЕГН:, **сумата от 220,31 лева**, представляващи деловодни разноси и адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП М. М. Ш., ЕГН: да **заплати на** ЗАД „А“ АД, ЕИК:, **сумата от 118,48 лева**, представляващи деловодни разноси и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____